

Prædiken søndag d. 19. april 2026.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Es 51,1-6 & Salme 34,1-10 & 1. Pet 1,17-23 & Luk 24,13-35.

Nyt perspektiv kan give ny tro.

I dag vil jeg sige lidt om perspektiver, som ændrer sig, når man flytter sig.

Og jeg vil sige noget om, at en vandring ikke kun handler om at komme hurtigst muligt fra A til B. Men at der virkelig kan ske noget undervejs, hvis man ellers tager sig tid til at lægge mærke til det, og det er lige præcis noget af det, som vandringen til Emmaus handler om.

De af jer, som har været på kirkens intro-kurser, ved, at metodistisk teologi betoner, at livet sammen med Gud ikke er statisk, men at det er en proces - et liv i bevægelse. Man er på vandring gennem livet sammen med Gud.

Den bevægelse - den vandring - er noget af det, vi ser i denne beretning.

Vi ved, at samme dag som Jesus er opstået, er to af disciplene på vej til en landsby, som ligger et stykke fra Jerusalem. De skal til Emmaus. Hvad de skal der, ved vi ikke.

Vi ved heller ikke meget om dem, udover at den ene af dem hedder Kleofas. De er altså ikke blandt de nærmeste disciple, måske er de i gruppen af de 70 eller 120 som omtales i Bibelen.

Det er måske lidt af en lettelse for dem, at kunne gå ud af Jerusalem og vende alt det, de har oplevet, ryggen.

Det er ikke mærkeligt, hvis de to mænd er chokerede med tanke på alt det, de havde set ske med Jesus.

Nu går historien om, at kvinderne var gået ud til graven og havde fundet den tom.

I Lukasevangeliets fremstilling af påskemorgen er der ikke nogen, der har mødt den opstandne Jesus – endnu!

Mens de går der på vejen og naturligt nok taler om alt det, der er sket, sker det utrolige, at den opstandne Jesus kommer og slår følge med dem.

Lukas skriver, at deres øjne holdtes til, så de ikke kunne genkende ham.

Måske er det bare sådan, at det mirakuløse ikke altid kan ses klart.

Der er et fint sjælesørgerisk aspekt i, at Jesus går sammen med dem. Ikke foran, ikke bagved, men sammen med.

Det er Jesus, der lytter til dem. Jesus tager sig tid og lytter, mens de fortæller om det hele.

Han lytter også, da de fortæller om det bristede håb, at Jesus ikke forløste Israel, som formuleringen er hos Lukas. Uden at vide det, at de faktisk siger til ham, at han svigtede.

Så skal jeg love for at historien tager fart: "Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind

til sin herlighed?» Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne.”¹

Jesus satte det hele ind i den kontekst, som han så ofte havde gjort med sine disciple, og som de sikkert har gjort med de disciple, som ikke var blandt de tolv.

Hvordan de to reagerer på dette ved vi ikke, for Lukas siger ikke noget om det. Men jeg bemærker, at de inviterer ham til at blive hos dem. De er fremme i Emmaus og mørket falder på. Det var sjældent godt at være alene i mørket.

Jeg tænker også, at de har fornemmet et eller andet tilhørsforhold, som har fået dem til at sige: “Bliv her!”

Da de har sat sig ved bordet, tager Jesus brødet, takker, bryder det og rækker det til dem.

Da de ser hånden med et stykke brød rakt frem mod dem, da ser de. Da åbnede deres øjne sig og de genkendte ham, og så forsvandt han for dem igen.

Det er helt sikkert et af de øjeblikke, hvor hvis ikke Jesus havde forberedt dem ved at udlægge skrifterne for dem, så ville de have sat spørgsmålstejn ved, om det overhovedet var sket, for det var alligevel for vildt.

Fordi de af Jesus havde fået baggrund, var der det nye perspektiv, at de turde tro og holde fast i, hvad de så.

---

¹ Luk 24,25-27.

Deres efterrationalisering er så herlig: "Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?"²

Det her fik dem til at drøne tilbage gennem mørket, som jo ikke har været ufarligt, tilbage til de elleve disciple for at fortælle dem det vilde, de havde oplevet på vejen og hvordan de havde genkendt ham, da han rakte brødet frem til dem.

Dette er en fuldstændigt vild historie, og jeg elsker det i den, at det ikke er mennesker, som sidder i en synagoge eller i templet og taler sammen.

Det er mennesker, almindelige mennesker som dig og mig, der er på vej.

Jeg har det sådan, at når jeg er på vej, når jeg løber eller går, så glæder jeg mig over, hvordan alting forandrer sig hele tiden.

Nogen af de dybeste samtaler, jeg har oplevet, mens man har været på vej, på gåben eller i løbeskoene.

Det gør noget godt, at få skiftet den daglige udsigt, computerskærmen, rattet, tandlægestolen, tavlen eller hvad det nu er, ud med noget andet.

Når jeg løber eller går, er det ofte, selvom det bestemt ikke er hensigten, at brikker falder på plads for mig.

Der sker noget, når man er i bevægelse. Det smukke her er, at det er Jesus, som opsøger dem. Jeg har sagt det nogle gange i denne påske, men det er virkelig værd at

---

² Luk 24,32

5 af 5

bemærke, hvordan den opstandne Jesus opsøger mennesker. Mennesker bag låste døre, mennesker i haven, mennesker på vandring.

Vi skal fokusere på beretninger som denne, for at udlægge skrifterne, så vi har et baggrundsperspektiv, og dermed et beredskab den dag, det er vores hjerter, som brænder i os, når og hvis vi får lov til at erfare, at vi ikke går alene.

For det er en af påskens vigtigste proklamationer, at vi aldrig går alene, men at han kommer og slår følge med os, og det er et helt nyt og andet perspektiv på livet.

Amen

Salme: 186 Jesus, som iblandt os står